

Alfred och Anna

The image shows a musical score for the song 'Alfred och Anna'. It consists of two staves of music in G major, 3/4 time. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4, F#4, E4, D4. Chords G, D7, and G are indicated above the staff. The second staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The notes are: G4, A4, B4, C5, B4, A4, G4, F#4, E4, D4. Chords G7, C, D7, and G are indicated above the staff. Below the staves, the lyrics are written in Swedish.

När kväl - len kom - mer och bju - der vi - la, då skö - n An - na åt lun - den i - lar att
mö - ta Al - fred i da - lens lund. Han lo - vat kom - ma i kväl - lens stund.

Hon var så glad och hon sprang så lätt,
sin barm hon full med små blommor sätter,
vid högra bröstet hon binder fast
med röda bandet en blomsterkvast.

I höga eken hörs gökens toner
och lärkan sjunger i lindens kronor
och vinden spelar på varje blad,
för sköna Anna som vandrar glad.

I dal'n de unga ha stämt sitt möte,
där vilar hon sig i skogens sköte.
Där går hon längtande dalen om,
men ingen Alfred till henne kom.

Hon går i oro och längtanskvalen,
då hördes ljuda ett skott i dalen,
samt hördes rysligt ett jämmerrop,
som trängde fram genom trädens hop.

Hon går att möta sin vän på vägen,
men stannar genast bestört förlägen,
liksom en bild hon förstenad stod
ty Alfred låg i en sjö av blod.

Hon frågade men hans röst var bruten.
»Ack, käre Alfred, säg, är du skjuten!»
Hon dignar neder till blodröd famn,
men Alfred viskar blott hennes namn.

Han vänligt räckte åt henne handen
och sade: »Nu snart så lösas banden.
Farväl, min Anna! Nu skiljs vi åt.»
Hon brister ut i en häftig gråt.

Nu öppna såret ej mera blöder,
vid Annas bröst ligger Alfred döder.
Han ligger kallnad vid hennes barm
och om dess liv han har lagt sin arm.

Vid Alfreds lik vakar Anna trogen,
men mördar'n ilar fram genom skogen
och ropar själv av förskräckelse:
»Jag haver mördat, o, ve, o, ve!»

Det svåra kan han nu aldrig glömma,
han går att Alfred för människor gömma
och vandrar uppå den väg han flytt,
men laddar först sin pistol på nytt.

Pistolen han emot bröstet vänder,
men Anna fattade nu hans händer
och ropte själv, fast med sorgset mod,
hon sade: »Blod har ju flutit nog.»

Av våda skottet sig själv avlossar,
och blodet börjar ur såret forsa,
och Bernhard endast en suck nu hör,
vid Alfreds sida skön Anna dör.

Det sista skottet hörs någon akta,
där kommer människor från alla trakter,
båd' små och stora från närmsta byn,
förskräckta, häpna, för denna syn.

Mång' flicka domnar och mister modet,
då månen klar speglar sig i blodet,
då hördes icke en mänsklig röst,
men vemodsklagan från varje bröst.

Hur sent det blev uti dystra kvällen
blev Bernhard gripen och förd i cellen
och smidd i bojor, i detta val
där härskar mörker förutan tal.

Han bittert gråter båd' dar och nätter,
och bleka kinder med tåren väter,
sen går han längtande dagen om
tills sent omsider hans dödsdom kom.

En dag fångvaktaren han berättar:
»I morgon, Bernhard, man dig avrättar.
Bered dig själv och bekänn ditt mord,
förrän du göms i den kalla jord.»

»Ja», Bernhard svarar och stilla gråter,
»nu vill jag dö och se Anna åter,
ty hon däruppe i änglaland
skall ge förlåtelse med sin hand.»

Och nästa morgon man Bernhard leder
till avrättsplatsen, han faller neder.
En blomsterkvast han i handen höll,
och bilan höjdes, hans huvud föll.

Johannes Bure